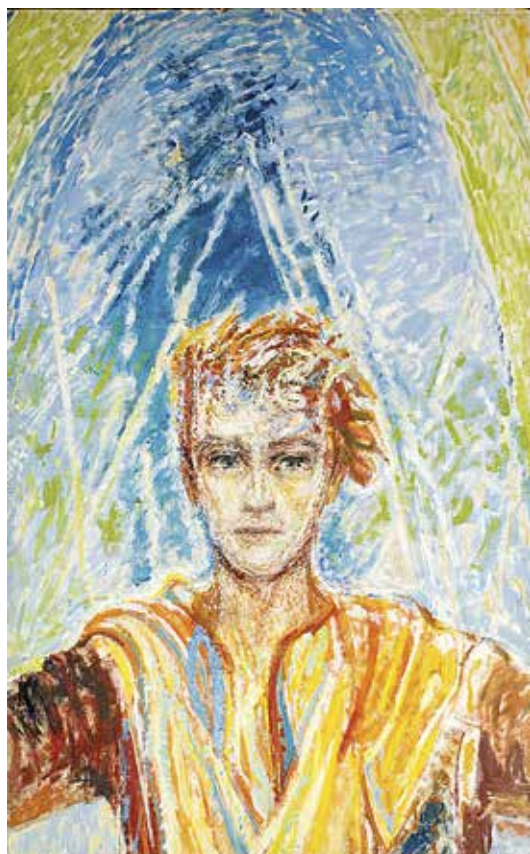

32 KULTUR OG IDEER KUNST

DEN UNGE KRISTUS: Henrik Sørensens blonde Kristus (1955–1958) står som en vind inn i utstillingsrommet. Det gjorde så sterkt inntrykk i sin tid at det også ble laget trykk av motivet, som ble spredd til vegger over hele landet. Dette er det siste av kunstnerens mange-årige arbeid med den unge, blonde Kristus, en type han kom frem til under arbeidet med det store alterbildet i Linkøbing domkirke. Foto: Drammens Museum

STRENG: Peder Claussøn Friis sørget for å uttrykke restene etter katolske kirkeskikker. Portrett er malt av Peter Reimers (1608). Foto: Øystein Ramstad/Valle kirke

OPPSTANDELSEN: Folkelivsmaleren Adolph Tidemand malte den oppstandne som stiger opp av graven. En mild utgave, hvor soldatene ikke er på langt nær så skremte som i europeiske avbildninger ellers, særlig i Spania og Italia. Denne var en testamentarisk gave fra kunstneren til Mandal kirke i 1874. Foto: Øystein Ramstad

KATEKISMETAVLE: Mange steder ble fortellende altertavler om helgener og bibelske personer erstattet av katekismetavler, hvor menigheten selv kunne lese budskapet – som i bunn og grunn var at kirkens største prydd er en rettroende menighet. Tavlen er fra slutten av 1700-tallet og tilhører Snarum kirke. Foto: Harald Dahl

små barn komme til meg – troen synliggjort, troen sanseliggjort.

Cranach-bildet som hang stemoderlig og uidentifisert på veggen i Larvik kirke inntil det ble stjålet for noen år siden, og så ført tilbake, ble for ikke mange årene siden identifisert som, tro det eller ei, malt av mesteren fra Wittenberg. Dette er utstillingens klenodium, vi skal reise et stykke for å finne maken til følsomhet og from ettertanke i Guds navn.

Musikalsk og avdempet. Ingvild Pharos utstillingsregi, musikalsk og avdempet som den er, er avgjørende for at utstillingen ikke er et rom av kvelende kaliber. Hun har hatt

tilgang til mye, men redigert så sansene ikke sløves. Dramaturgien er klar. Snur vi oss etter «vandringen», kommer Henrik Sørensens velsignende Kristus mot oss i hel velde – lys som en nordbo, noen vil si arisk og rynke på nesen, men det var langt fra Sørensens tanke. Dette er som lysår fra den falmede grafikkens av samme bilde, som henger på mange menighetshus og prestekontorer.

Det er gamle ting, og likevel er de samtidig med oss. Vårt møte med gjenstandene i alle sine variasjoner og uttrykk, viser nøyaktig så mange trosposisjoner som det er ting i rommet – det er forbløffende hvor forskjellig troen har opptrådt gjennom de 500 årene, ikke minst

hvilke bilder vi har gjort og gjort oss av Kristus. De uttrykker hvor forskjellig vi har sett oss selv.

Kryper i krøll. Kirken, den i hvert fall som strekker seg oppover og ikke kryper i krøll som en hule eller borg, står gjerne på et høyt sted, i hvert fall synlig. Gravene kranser kirken og minner om hvor skjøre vi er. Døpefonten er et tegn om fremtid. Det forteller utstillingen – at vi står i en stor sammenheng, hver og en av oss er viktige. Og at vi har gjort vårt for å skjønne det. Den historien forteller utstillingen.

PS: Utstillingen seiler under flagget *Sola gratia* (nåden alene). Men Luther tok oppgjør med latinen, gjorde han ikke ...?